

LBRIS

We know
books

**WILBUR
SMITH**

CU

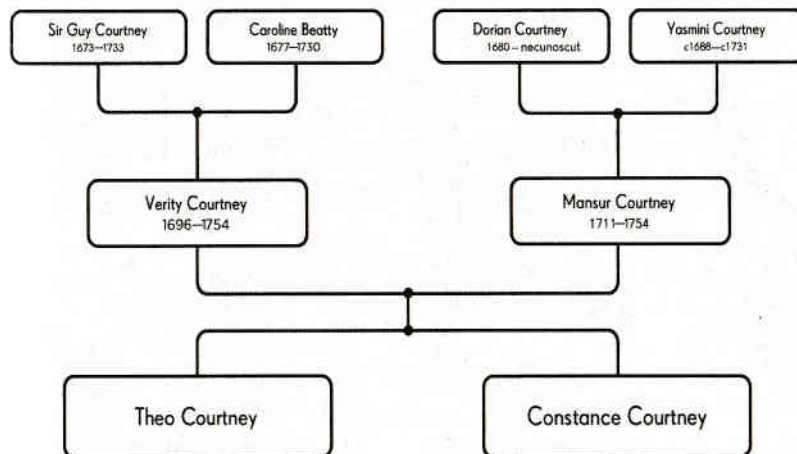
TOM HARPER

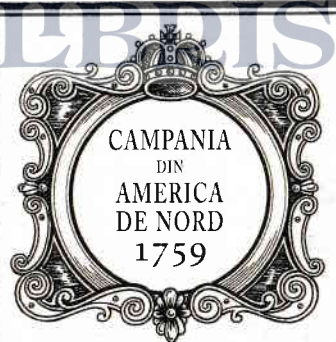
SPIRITUL FOCULUI

Traducere de
SIMONA TATU

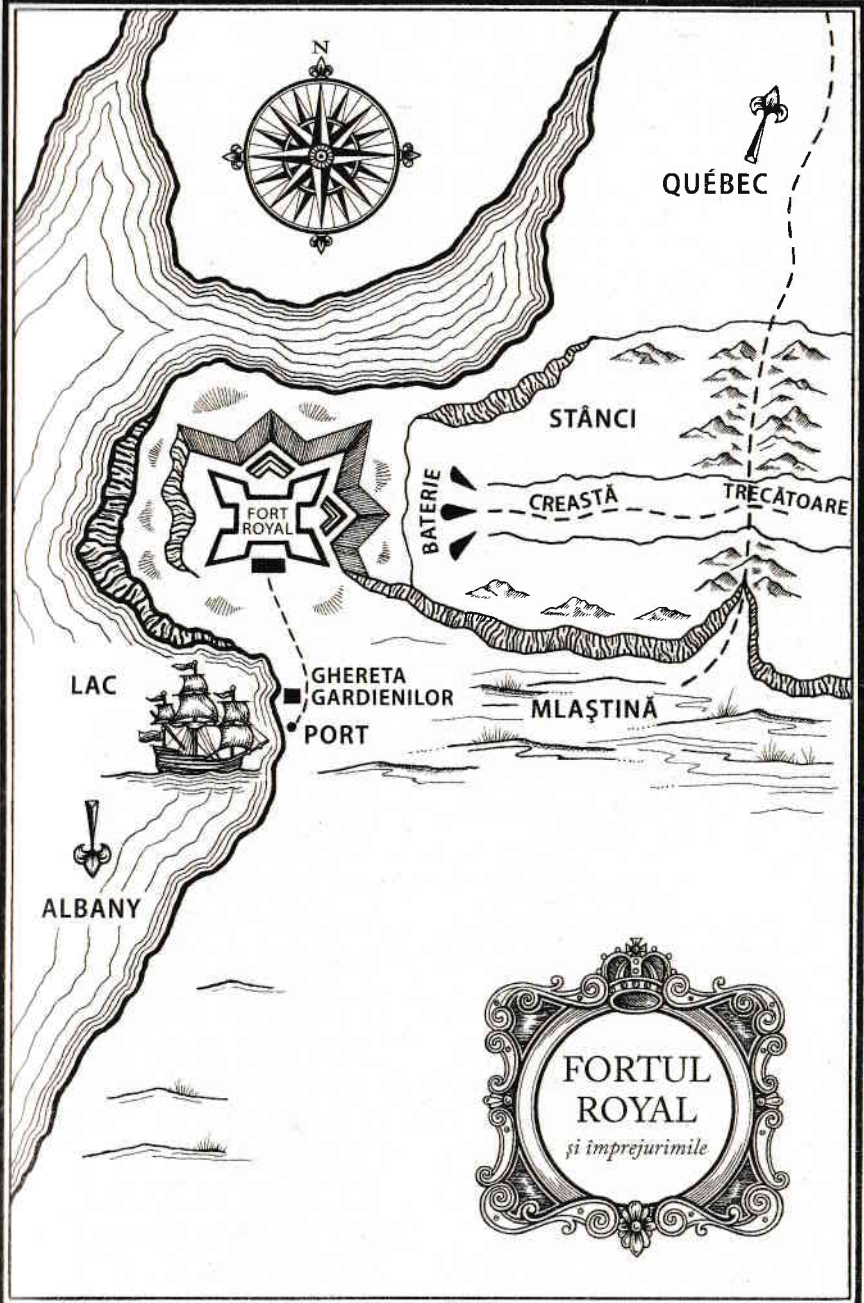
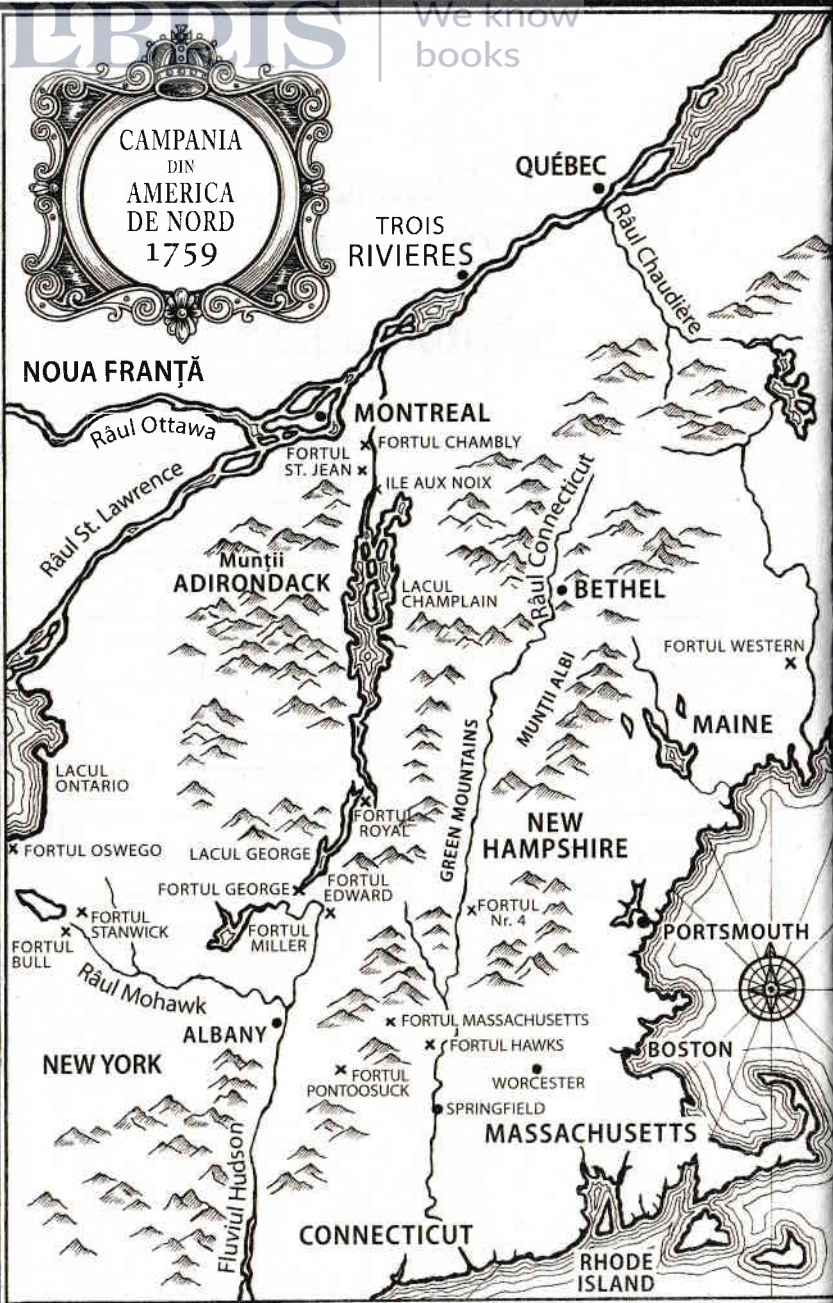
 UNIVERS

Familia Courtney în „Spiritul focului“

We know books

Fortul St. George, Madras, India**1754**

Cei doi copii escaladară zidul și săriră în grădină. În aerul serii de vară se simțea mireasma florilor de iasomie și a uleiului de cocos care ardea în lămpi. Se furișară către conac ascunși vederii de umbrele lungi ale nopții.

Erau frate și soră. Fata, cea mai mare dintre cei doi, își purta părul lung și blond lăsat pe spate, deși la vârsta ei va fi nevoită în curând să dea dovadă de mai multă modestie. Soarele indian îi bronzase pielea, care căpătase nuanțe aurii. Avea forme de femeie, dar un chip delicat, copilăros, care strălucea de neastâmpăr.

– Ce căutăm noi aici, Connie? întrebă băiatul.

Deși cu un an mai mic, era mai înalt ca fata, lucru care îl umplea de mândrie. Avea o constituție solidă, care prevestea deja bărbatul ce avea să devină în scurt timp, cu o claie de păr roșu, ciufulit și ochii căprui trădând o privire inteligentă. Pielea lui era mai închisă la culoare decât a ei, un bronz care putea fi considerat indian, dar la fel de ușor și european.

– Domnul Meridew este gazda unui banchet în seara asta. Exclusiv pentru bărbați, spuse Constance, pitindu-se în spatele unei urne de teracotă.

– Dar asta înseamnă că va fi cea mai plictisitoare petrecere din lume, se lamentă Theo. O adunătură de boșorogi care vor vorbi toată seara numai despre prețul bumbacului.

– Nu au venit ca să vorbească despre afaceri, Theo. Mi-ai spus coafeza mea, care a auzit de la sora ei, al cărei văr lucrează la bucătăria conacului, că domnul Meridew a angajat o trupă de dansatoare Nautch¹. Se zvonește că va fi atât de scandalos, încât bărbații nici nu au vorbit despre altceva toată săptămâna.

– Vrei să intrăm pe furiș în casă și să vedem ce fac?

– Tu nu vrei?

– Sigur că vreau, dar...

Deși nu era vreun fricos, Theo avea o gândire mai practică. Experiența dureroasă îl învățase că, dacă vor fi prinși, el va trebui să suporte consecințele furiei năprasnice a tatălui lor.

– Te provoc, spuse Constance cu un licăr în ochii ei cei verzi. Se spune că dansatoarele Nautch sunt cele mai frumoase femei din lume. În curând, o să fii major. Nu ești curios să cunoști misterele trupului de femeie?

Theo înghiți în sec. Constance era îmbrăcată cu veșminte indiene, un sari în culori strălucitoare înfășurându-i corpul și acoperindu-i umerii. Fata stăpânea complexitatea portului indian, iar sariul i se mula pe conturul trupului, unduindu-se ușor cu fiecare mișcare. Nu purta nimic pe dedesubt și, cu toate acestea, avea o talie mai subțire decât multe dintre femeile care se legau cu corsete din metal și fanoane de balenă. Sâni ei tineri fremătau sub țesătură.

Pentru Theo, complexitățile veșmintelor feminine erau un mister mai profund decât ecuațiile algebrice pe care

¹ Stil popular de dans în nordul Indiei, practicat de fete.

meditatorul său se străduia cu disperare să i le explice. Dar nu se putu abține să nu observe schimbările prin care sora lui trecuse în ultimii doi ani, iar când ea vorbea atât de direct, se simțea inconfortabil. Știa că femeile nu ar trebui să spună astfel de lucruri.

– Sau ți-e frică?

Strălucind de entuziasmul provocării, privirea fetei o întâlnește pe a lui. Theo își reprimă temerile. Nu ar fi fost în stare să-i refuze ceva surorii sale, chiar dacă la finalul fiecărei aventuri, el era cel care trebuia să încaseze pedeapsa în biroul tatălui său.

– O să intru eu primul, spuse el provocator.

Încercând să nu atragă atenția asupra sa, alergă spre casă și se lipi de un perete. Era o clădire uriașă, așa cum îi stătea bine celui mai înstărit negustor din Madras, construită în acel stil fantastic, caracteristic britanicilor veniți în India. O verandă largă se sprijinea de coloane grecești, în timp ce cupole în formă de ceapă flancau frontoanele clasice. Se afla la vreo jumătate de milă de Fortul St. George și de Madras, deși destul de aproape încât cei care locuiau aici să audă valurile izbîndu-se de țărîm, în fața zidurilor orașului.

Din sunetele care răzbăteau până la ei, Theo bănuie că petrecerea avea loc la primul etaj. Intrase o singură dată în această casă, adus de tatăl său, și își aduse aminte că acolo se afla o sală mare de bal.

O umbră trecu rapid prin dreptul uneia dintre ferestrele de la parter. Theo se ghemui ca să nu poată fi văzut. Aliniată pe aleea de la intrare, se zăreau trăsuri și lectici. Întrucât aici urmau să se întâlnească cei mai de vază locuitori din Madras, casa era înșesată de servitori. Nu ar fi avut cum să urce pe scări fără să-l vadă nimeni.

O statuie din piatră, reprezentând un elefant, trona pe terasă. Era aproape la fel de înaltă ca Theo. Băiatul se cățăra pe un ghiveci cu flori, se urcă pe spatele statuii, apoi își făcu vânt pe acoperișul verandei. Exact la timp. Când picioarele îi dispăruă peste margine, o lumină mătură terasa. Un paznic sikh își făcea rondurile, înarmat cu un felinar. Theo se lipi de acoperiș și așteptă până când pericolul trecu. Se apropie tiptil de cea mai apropiată fereastră și se strecură înăuntru.

Fereastra nu era din sticlă – ar fi fost un lux inimaginabil în India. Niște storuri din lemn atârnav în cadrul ferestrei, protejând încăperea de praful și zăpușeala zilei. La urechile lui Theo ajunse zvâcnirea discretă a unei tobe și sunetul șerpuitor al flauturilor. Își vârî degetele printre șipci până reuși să le dezlipească una de cealaltă.

Mirosul de tutun dulce se ridică în noapte atât de brusc, încât Theo aproape se înecă. Își acoperi gura ca să-și înăbușe un acces de tuse. Îi zări pe prinții negustori din Madras tolăniți pe perne și trăgând cu nesaț din narghilele. Cei mai mulți își dăduseră jos surtuțele și perucile, dar chiar și de la spate, Theo îi recunoscu aproape pe toți. Treceau pe la biroul său, pe la depozitul tatălui său, aproape în fiecare zi.

Niciunul dintre aceștia nu-l remarcă pe Theo. Privirile le erau ațintite asupra unui ansamblu de fete care dansau, unduindu-se și învârtindu-se pe ritmul muzicii. Purtau sari ca și Constance, deși ale lor erau dintr-o pânză extrem de fină, aproape transparentă. Theo se holbă la dansatoare, hipnotizat de mișcările lor. Coapsele li se zvârcoleau, în timp ce sânii se undulau sub țesătura transparentă. Una dintre fete îl fascina în mod special: era o femeie tânără, cu ochi migdalați și pielea unsă cu ulei strălucind în lumina lămpilor.

Dansatoarele își desfăcură turbanele, iar pletele lungi și negre li se revărsară peste umeri, acoperindu-le sânii.

Bărbații aplaudară încântați, încurajându-le să continue.

Ritmul muzicii părea să sporească în intensitate, devenind din ce în ce mai năvalnic. Dansatoarele se mișcau la unison, dar privirea lui Theo o fixa pe cea cu ochii ca două migdale. Fata își legă pânza turbanului în jurul coapselor, apoi lăsă sariul să-i alunece de pe trup, trăgându-l pe sub centura improvizată. Pânza subțire i se desfăcu de pe corp și rămase în urmă, atârând ca un văl.

Nu mai avea nimic pe ea în afara fâșiei de pânză care îi învelea pântecul și a părului negru care îi mângâia sânii. Își împreună palmele unduindu-și coapsele, iar Theo își încordă pieptul. Părul i se legăna dintr-o parte în cealaltă, mângâindu-i sânii și lăsând să se întrezărească, din când în când, formele ispititoare ale sfârcurilor întunecate de dedesubt.

Theo era atât de fermecat, încât nu auzi zgomotul din spatele său.

– Este frumoasă! șopti Constance.

Theo se răsuci în viteză.

– Ce faci? spuse el printre dinți. Tu nu ar trebui să te uiți la astfel de lucruri.

– Știi cum arată trupul unei femei, spuse Constance îmbufnată.

Theo simți că își pierde stăpânirea de sine. Știa că era timpul să plece de acolo, dar nu reușea să-și desprindă privirea. Fata desfăcu nodul care ținea legată pânza în jurul taliei. O ținu în dreptul ei, rotindu-se în spatele ei și lăsând să se vadă frânturi de piele dezgolită. Theo întrezări curba feselor și arcuirea abdomenului îngustându-se treptat între coapse.

Deodată, fata lăsă pânza să cadă pe podea. În același timp, își dădu părul pe spate cu un gest rapid, lăsând să i se vadă toată goliciunea.

Theo rămase cu gura deschisă. Sâniile fetei erau tari, strălucitori datorită uleiului cu care își unsesese pielea. Între picioare, sexul fetei era moale și dezvelit, o despicătură plinuță și ridicată, din care fuseseră smulse cu meticulozitate firele de păr unul câte unul. Era o imagine pe care nu o mai văzuse niciodată. Theo simți cum o căldură i se răspândește prin pânțele. Bărbăția i se încordă atât de tare în pantaloni, încât simți că mai are puțin și explodează.

Bărbății din încăpăre se ridicară în picioare, fluierând și ovaționând. Unul dintre aceștia se puse în fața ferestrei, frecându-și organele genitale și blocând vederea lui Theo. Fata dispăru din vedere.

Durerea pierderii era prea greu de îndurat. Theo se buluci să se ridice în picioare, fără să-i mai pese de nimic în afară de o ultimă privire către acel trup minunat și gol, care se învârtea în continuare pe ritmul muzicii, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru de pe lume.

– Stai ghemuit, șuieră Constance.

Îl smuci de curea. Theo opuse rezistență, dar Constance nu cedă. Îl prinse de gleznă și i-o trase de sub el.

Acoperite de roua serii, țiglele acoperișului erau alunecoase. Theo își pierdu echilibrul și căzu pe stomac, alunecând pe acoperișul lucios, acoperit cu smolă. Încercă să se prindă de ceva, dar nu găsi nimic solid. Își simți picioarele atârând peste marginea acoperișului. Stătu agățat acolo pentru un moment, suspendat în spațiu. După care își dădu drumul.

Ateriză cu o bufnitură, dărâmand un ghiveci cu flori. O durere intensă îl înjunghie în gleznă și nu-și putu abține un

țipăt. Ghiveciul de flori se rostogoli într-o parte prăvălindu-se pe trepte și sfărâmându-se în bucăți.

Constance sări după el, aterizând lin, asemenea unei pisici.

– Oh, Theo! spuse ea. Te-ai rănit?

Dinspre ușa de la intrare se auziră strigăte, iar razele felinarelor măturară pajiștea. Theo încercă să se ridice strâmbându-se de durere. O serie rapidă de pași se apropie de colțul casei.

– Trebuie să pleci, spuse Constance.

Ochii fetei erau mari, animați de înfrigurare.

– Dacă ne prind, am dat de dracu!

– Cum rămâne cu tine?

– Pot să-mi port și singură de grijă.

Cu o mișcare rapidă din încheietură, aruncă un fald al sariului peste cap, acoperindu-și fața. Într-o secundă, deveni de nerecunoscut.

Theo o luă la goană. Fiecare pas era agonizant, dar se forță să meargă mai departe, îmboldit de teama pedepsei pe care i-ar aplica-o tatăl lui, dacă s-ar lăsa prins.

Terasa era acum inundată de lumină. Muzica se oprise. Negustorii se aplecară peste pervazul ferestrelor de la etaj ca să vadă ce se întâmplase. Terasa de dedesubt, pustie cu câteva momente în urmă, era înțesată de curioși. Toți servitorii veniră să vadă ce se întâmplase.

Stăpânul conacului își făcu loc furios prin mulțime. Planificase evenimentul din seara aceea timp de luni bune. Le promisese invitaților că se vor bucura de sesiuni private cu dansatoarele la final, drept mulțumire pentru serviciile pe care i le aduseseră, iar acum totul se dusesse pe apa sâmbetei. Cineva trebuia să plătească pentru asta.

Își roti privirea către mulțimea adunată, iar ochii i se opriră pe Constance. Crezu că este doar o altă servitoare înfășurată în vâl – avea atât de multe servitoare, încât ar fi fost imposibil să le recunoască pe toate. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că o englezoaică s-ar înjosi până într-acolo, încât să îmbrace portul popular. Își îndreptă privirea în altă parte.

În capătul îndepărtat al grădinii, zări o umbră dispărând în tufele de trandafiri.

- După el!

Theo se poticni printre tufele de trandafiri. Țepii îi străpunseră brațele care se umplură de picături de sânge, iar glezna umflată i se zdruncina dureros pe pământul tare. Îi auzea pe bărbați apropiindu-se în spatele său și depuse și mai mult efort pentru a nu se lăsa prins. Ajunse la zid și întinse brațele ca să se tragă pe partea cealaltă.

Era prea înalt. Se ridică pe vârfurile picioarelor, strângând din dinți în timp ce un acces de durere îi străfulgeră glezna. Gărzile se apropiară de el, înarmate cu felinare care aruncau umbre pestrițe peste tufele de trandafiri.

Degetele lui Theo căutară pe băjbăite marginea de sus a zidului. Nu găsi nimic de care să se prindă. Încercă să sară, dar picioarele sale nu făceau față efortului. Tufișurile foșniră, în timp ce gărzile treceau prin ele. Forțându-se să-și învingă durerea, Theo făcu un nou salt. Simți un fel de trosnitură în gleznă –, dar reuși să se cațere. Își trase greutatea corpului peste zid, zbatându-se și zvâcnind.

Simți cum niște mâini puternice îl trag de tălpi, încercând să-l îndepărteze de zid. Opuse rezistență, zvâcnind din picioare. Unul dintre pantofi lovi ceva moale și se auzi un mormăit de durere. Degetele nu mai reușiră să păstreze strânsoarea. Își dădu drumul, aterizând în mijlocul unei cete de gardieni care îl înșfăcară strâns, împiedicându-l să fugă.